

Črne noči.

I.

Sedel sem ves vtopljen v čarobne sanje
in pri odprtem oknu gledal v noč;
ah, moje duše tiho zdihovanje
po tebi, ki te žaliti ni moč,

je demon čul. Skoz vetrca pihljanje
začela mi je zla peklenska moč
obujati obup, zanikovanje,
in pokoj moje duše bil je proč.

»Saj te ne ljubi; veš li, kak trdo
je bilo njeno angeljsko oko? . . .
Kako je zrla nate prezirljivo,

kako na njega zrla ljubeznivo! . . .
In strastna je in polna takih muh,
da joj«, šepetal je lažnivi duh.

II.

Dovolj je, demon, dalje ne govori
in duše mi s klevetami ne mori;
ti nevoščljivec, rad bi jo pričrnil,
od mojega srca jo rad odvrnil.

»Ti črv pozemeljski, ti človek nori,
o slepec ti in tvoji lepi vzori!
Glej, s tvojim srcem rad bi pamet strnil
in golo ti resnico rad odgrnil! . . .«

Pokaži jo! . . . In zrl sem vrt Edena.
Ob krasnih rožicah so sikale
tam kače in cvetove pikale.

Â kdo je to? »Glej, to je duša njena.«
In ni rešitve? »Ni«. In stal pri vrti
in plakal sem ob nadeji potrti.

III.

O demon, demon, kaj mi je resnica,
pač ljubša bi mi bila krasna laž.
Pa saj je to izmišljena pravljica;
o demon, jeli, ti se le igraš?

»Nikakor. Vrt prekrasni je devica,
ki jo za angelja, za angelja imaš . . .«
O demon, demon, kaj mi je resnica,
pač boljša bi mi bila krasna laž.

Rešitve ni? »Nikdar«. In pozabljenja,
o temni duh, nesrečni plod stvarjenja,
ga ni? »Nikdar«. Nikdar? »Jaz vem . . . nikdar.«

Kaj naj storim? . . . »Sovraži in škoduj!«
In v smehu je v temi polnočnih struj
odplul zanikujoči poglavar.

IV.

In topo zre oko v ponočni svet,
brezmiselno, brezčutno, brezizrazno;
po nebu plava mesec tih in bled,
na črno zemljo sije neprijazno.

Zato sem torej celo vrsto let
gōjil krepost s tak verno, vročo, blazno
ljubavjo in skrbjo kot nežni cvet,
da srce moje bode prazno, prazno! . . .

Zato? . . . Sicer pa prav se mi godi,
v peklu razuma ni bilo mi treba
želeti, ne se dvigati do neba!

Lepo na zemlji raje hodil bi,
pil sladko vince, da bi se omamil
in zjutraj se na polnih grudih zdramil.

Dragotin Kette.

